

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 170/94-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. júla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. O. F., trvale bytom B., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava 1 č. k. 11 C 133/98-230 z 19. septembra 2003, uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 255/03-289 a 6 NcC 45/03 z 28. novembra 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 18/2004 z 22. marca 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. O. F. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 7. júna 2004 doručené podanie Mgr. O. F., trvale bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Sťažnosť podľa čl. 6 ods. 1 a 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 200 000, - Sk*“.

Pretože podanie neobsahovalo náležitosti predpísané zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky,

o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd vyzval sťažovateľa, aby doplnil svoje podanie.

Po doplnení podania ústavný súd kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava 1 (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 C 133/98-230 z 19. septembra 2003, uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 255/03-289 a 6 NcC 45/03 z 28. novembra 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Cdo 18/2004 z 22. marca 2004.

Z podania sťažovateľa vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 11 C 133/98-177 z 9. apríla 2002 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu sa sťažovateľ odvolal. O odvolaní rozhodol krajský súd uznesením č. k. 16 Co 251/02-210 zo 4. decembra 2002 tak, že uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu.

Následne okresný súd opätovne uznesením č. k. 11 C 133/98-230 z 19. septembra 2003 sťažovateľovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením č. k. 6 Co 255/03-289 a 6 NcC 45/03 z 28. novembra 2003, ktorým uznesenie okresného súdu potvrdil a zároveň rozhodol o tom, že sudkyňa JUDr. A. P., PhD., nie je vylúčená z prerokovania a rozhodovania vecí vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 133/98.

Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 18/2004 z 22. marca 2004, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu najmä to, že vo veci nebolo vykonané dostatočné dokazovanie, ktoré by preukázalo opodstatnenosť jeho nároku na oslobodenie od súdneho poplatku.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ v sťažnosti ani v jej doplnení neformuluje priamo žiadne výhrady, ale, ako vyplýva z nižšie citovaného návrhu na rozhodnutie (petitu), žiada, aby ho ústavný súd zrušil. Z priloženej kópie dovolania možno vyvodit', že sťažovateľ namieta skutočnosť, že krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu bez ohľadu na skutočnosť, že nevykonal dokazovanie a jeho rozhodnutie sa neopiera o dostatočne zistený skutkový stav.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ namieta, že dovolací súd rozhodol o jeho dovolaní bez nariadenia pojednávania, a tým mu odňal možnosť konať pred súdom a uplatniť jeho procesné práva, ako aj skutočnosť, že neuznal ním predložené dovolacie dôvody a dospel k záveru, že dovolanie v danom prípade nie je prípustné. Z toho sťažovateľ vyvodzuje, že napadnutými rozhodnutiami súdov boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 a čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti prijal nasledovné rozhodnutie:

„1. Ústavný súd SR zrušuje uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 11 C 133/98 v právnej veci žalobcu: Mgr. O. F., prechodne bytom B., proti žalovanému: S. B. a spol. o určenie vlastníctva z 19. 9. 2003, čím ruší aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 255/03 a 6 NcC 45/03 z 28. 11. 2003 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 18/2004 z dôvodov podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru a čl. 46 a 48 ústavy SR pre porušenie ústavného práva na súdnu ochranu s účinným opravným prostriedkom a konaním bez prieťahov, oslobodzuje žalobcu od zaplatenia súdneho poplatku v tejto právnej veci a nariaďuje súdu prvého stupňa vytýčenie pojednávania.

2. Ústavný súd SR udeľuje žalobcovi 200 000, - Sk nemajetkovej ujmy za zneváženie čestného vyhlásenia žalobcu a jeho veriteľa a ukladá Ministerstvu spravodlivosti zaplatiť uvedenú sumu žalobcovi do 3 dní odo dňa vynesenia tohto rozsudku.“.

Sťažovateľ svojím podaním doručeným ústavnému súdu 15. júla 2004 požiadal o prerušenie konania, pretože okresný súd po rozhodnutí najvyššieho súdu pripustil odvolanie.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pretože sťažnosť nespĺňala zákonom predpísané náležitosti, ústavný súd vyzval sťažovateľa na ich doplnenie. Sťažovateľ síce v určenej lehote na výzvu ústavného súdu zareagoval, ale ani po jeho doplnení sťažnosť neobsahovala zákonom ustanovené náležitosti; sťažovateľ nepredložil splnomocnenie pre advokáta na jeho zastupovanie pred ústavným súdom, a ani o jeho ustanovenie nepožiadal. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júla 2004